

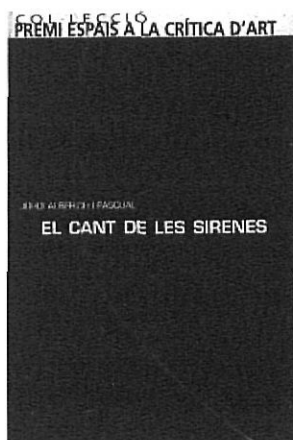
Llibres

Un assaig del premi Espais

ALBERICH I PASCUAL, Jordi.
El cant de les sirenes. Ressons postmoderns en la fotografia contemporània espanyola.
 Fundació Espais d'Art Contemporani, 2000.
 149 pàgines.

Aquest assaig és el segon llibre editat per la Fundació Espais d'Art Contemporani dins la Col·lecció Assaig Premi Espais a la Crítica d'Art; en aquesta sèrie es publiquen els treballs guanyadors del guardó que aquesta fundació convoca anualment en la modalitat de treball assagístic inèdit sobre temes vinculats amb la història o la crítica de l'art, preferentment en l'àmbit de l'art contemporani. *El cant de les sirenes* és el text guanyador de l'onzena convocatòria dels premis, que el proper mes de març arribaran a la seva tretzena edició.

L'assaig en qüestió està dedicat a l'evolució recent de la fotografia al nostre país, i només per aquest fet ja val la pena destacar-ne la publicació, sobretot si tenim en compte –tal i com també assenyala l'autor– l'escassetat de treballs crítics autòctons sobre aquesta matèria i la poca quantitat de publicacions internacionals rellevants que es tradueixen (problemàtica que es podria estendre a l'àmbit general de l'art contemporani). En aquest cas, Alberich, més

que intentar traçar una història de les últimes dècades de la fotografia a Espanya, prova més aviat d'esbrinar el paper que la teoria postmoderna ha pogut tenir en el trànsit de la fotografia al llarg d'aquest període, des de la recerca d'un espai autònom en el camp de les arts visuals cap a una progressiva *artització* que ha acabat per esborrar totes les fronteres que la mateixa teoria fotogràfica havia establert respecte al que tradicionalment s'ha anomenat art. Així, en l'assaig s'analitza el paper de la revista de fotografia *Nueva Lente* com a catalitzadora durant els anys 70 de totes les energies renovadores que anaven apareixent en aquest camp, i tot seguit es presenta un *panorama dels fotògrafs i les tendències* que més han destacat posteriorment en l'adopció de les diverses estratègies renovadores d'inspiració postmoderna nascudes a partir del debat proposat per la revista.

L'atreuiment de l'autor és considerable, doncs, no

només per la proposta de creació d'un discurs crític al voltant d'una expressió com la fotografia –que tan sovint veiem subordinada a altres formes comunicatives o artístiques–, sinó sobretot pel fet de voler aproximar-se a un concepte, el de postmodernitat, que si ja és fugisser i complex quan ens hi acostem des d'un context internacional, esdevé gairebé enigmàtic en fer-ho des d'un context espanyol; perquè ¿fins a quin punt podem parlar de postmodernitat –que, tal i com assenyala el mateix Lyotard, no deixa de ser una part del modern– en un àmbit com l'espanyol, en què és dubtós que la mateixa modernitat s'hagi desenvolupat amb normalitat? A qui critica, la postmodernitat fotogràfica a Espanya, si no es pot dir amb propietat que s'hagués arribat mai a l'establiment d'una avantguarda fotogràfica oficialitzada, tal i com sí que va passar en altres països? Així doncs, ens sembla més que pertinent que l'autor del present assaig es plantejés aquestes preguntes, tot i que potser no les respon amb prou profunditat, i aquesta seria l'única objecció que podríem fer al treball: perquè, sense analitzar el fons d'aquest debat, es fa difícil plantejar l'anàlisi del seu abast en el marc d'una experiència artística determinada, com és en aquest cas la fotografia.

M. Lluïsa Faxedas Brujats

La gestació urbanística de Sant Feliu

BUSSOT, Gerard.
Carrers, cases i arquitectes.
 Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, 2000. 530 pàgines.

En aquests temps d'especialització rabiosa, en què el coneixement s'encasella en si mateix, sorprèn agradablement que un tècnic en urbanisme elabori una obra que vessa erudició –i il·lusió– en el terreny de la història. Gerard Bussot, que ja havia publicat altres estudis d'història local sobre Sant Feliu de Guíxols i Santa Cristina d'Aro, ha bastit amb *Carrers, cases i arquitectes* un text exemplar. Ni l'anàlisi freda d'un tècnic, ni el copiós amuntegament de citacions d'un historiador, ni la descripció prolixa d'un arqueòleg desvirtuen en cap moment el títol del llibre. Els carrers, les cases i els arquitectes que hi apareixen són, justament, allò que el lector no especialitzat espera trobar-hi: elements canviants, amb vida i evolució tangibles. Per poc coneixedor que se sigui de la vila de Sant

